

Cartea lui Daniel - Numărul o sută patruzeci și nouă

Taina lui Dumnezeu descoperită: unirea dumnezeirii cu omenirea

Jeff Pippenger

2024-03-21

Am studiat istoria reprezentată în versetul patruzeci din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel. Acum abordăm linia internă a istoriei din cadrul versetului, care reprezintă istoria cornului protestant al fiarei care se ridică din pământ. Folosim unirea celor două toiege ale lui Ezechiel din capitolul treizeci și șapte ca punct de referință pentru a identifica taina lui Dumnezeu, prin Hristos, în unirea dumnezeirii Sale cu omenirea atunci când sosește al treilea înger. Linie peste linie, mesajul tainei lui Dumnezeu, pe care Ioan a identificat-o ca fiind dusă la îndeplinire în timpul sunării celei de-a șaptea trâmbițe, a fost trimis în mod specific Laodiceei prin apostolul Pavel. Mărturia lui Ezechiel, a lui Ioan și a lui Pavel este în armonie cu aceeași taină a lui Dumnezeu care a fost reprezentată în solia lui Jones și Waggoner din 1888, care era solia către Laodicea.

कारण मैं चाहता हूँ कतिम जानो कतिमहारे लयि, और लाओदीकिया के लोगो के लयि, और उन सब के लयि जनिहोने शरीर में मेरा मुख नहीं देखा, मुझे कतिना बड़ा संघर्ष करना पड़ता है; ताकि उनके हृदय शान्ति पाएं, और वे प्रेम में आपस में जुड़े हुए रहें, और समझ की पूर्ण नशिचयता के सारे धन तक पहुँचें, अर्थात् परमेश्वर, और पति, और मसीह के भेद के ज्ञान तक; जिसमें बुद्धि और ज्ञान के सब भण्डार छपि हुए हैं।
कुलुस्सियों 2:1-3.

Lucrarea ispășirii, a unirii celor două toiege ale dumnezeirii și omenirii, a început când a sosit al treilea înger, însă Pavel se adresează împlinirii finale și desăvârșite a unirii celor două toiege, care este taina lui Dumnezeu. De aceea, el identifică mesajul drept mesajul către Laodicea, care a sosit mai întâi în 1856, apoi a fost repetat în 1888, iar apoi și-a aflat împlinirea desăvârșită la 11 septembrie 2001. Pavel identifică templul într-o natură dublă atunci când a prezentat taina lui Dumnezeu, care urma să fie sfârșită la sunarea trâmbiței a șaptea. El împarte această taină într-un cap și un trup.

ആകയാൽ അവൻ ദഹേമായ സഭയുടെ ശിരസ്സാകുന്നു; അവൻ ആദിയും, മരിച്ചവരിൽനിന്നുള്ള ആദ്യജാതനും ആകുന്നു; ഇങ്ങനെ സകല കാര്യാങ്ങളിലും അവന്നു പരാമുഖ്യം ഉണ്ടാകേണ്ടതിന്നു. എന്തെന്നാൽ, സർവ്വപൂർണ്ണതയും അവനിൽ വസിക്കേണ്ടതു പിതാവിന്നു പരസാദമായി; അവന്റെ കരുശിന്റെ രക്തത്താൽ സമാധാനം വരുത്തി, അവന്റെ മുഖാന്തരം സകലവും തന്നിടുകു തന്നെ അനുരഞ്ജിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നും—ഭൂമിയിലുള്ളവയാകട്ടെ സ്വർഗ്ഗത്തിലുള്ളവയാകട്ടെ, സകലവും അവന്റെ മുഖാന്തരം അനുരഞ്ജിപ്പിക്കേണ്ടതിന്നും—അങ്ങനെ പരസാദമായി. ഒരുകാലത്തു ദുഷ്പ്രവൃത്തികളാൽ മനസ്സിൽ അന്യരായി ശത്രുക്കളായിരുന്ന നിങ്ങളെയും, ഇപ്പോഴോ അവൻ തന്റെ

ദഹോധാരണത്തിലുള്ള ശരീരത്തിൽ മരണത്താൽ അനുരഞ്ജിപ്പിച്ചിരിക്കുകയും; നിങ്ങളുടെ തന്നെ സന്നിധിയിൽ വിശുദ്ധരും കുറ്റമറ്റവരും നിന്ദാരഹിതരും ആകുകക്കൊടുക്കേണ്ടതിനും. നിങ്ങൾ കേട്ടതും ആകാശത്തിൽ കീഴിലുള്ള സകല സൃഷ്ടികളും പരസംഗികപ്പെട്ടതുമായ സുവിശേഷത്തിന്റെ പരത്യാശയിൽനിന്നു അകലാതെ, വിശ്വാസത്തിൽ അടിസ്ഥിതമായും സ്ഥിരമായും നിലകൊള്ളുന്നവരിൽ, അങ്ങനെ തന്നെ. അതിന്റെ ശുശ്രൂഷകനായി ഞാൻ പൗലൊസ് നിയമിക്കപ്പെട്ടു; ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടങ്ങളിൽ സന്തോഷിക്കുകയും; സഭയായ അവന്റെ ദഹോധിനുവേണ്ടി എന്റെ ശരീരത്തിൽ കർമ്മവിന്റെ കഷ്ടങ്ങളിൽ കുറവുള്ളതു പൂർത്തിയാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതിന്റെ ശുശ്രൂഷകനായി ഞാൻ നിയമിക്കപ്പെട്ടതും, നിങ്ങൾക്കായി എനിക്കു നൽകപ്പെട്ട ദൈവത്തിന്റെ കാർയവിഹിതപരകാരം ദൈവവചനം പൂർത്തിയാക്കേണ്ടതിനാലും. കൊലൊസ്സയർ 1:18-25.

Hristos este capul, care trebuie să aibă întâietate în toate lucrurile, iar biserica Sa este trupul. Împreună, capul și trupul reprezintă unirea dumnezeirii cu omenirea, și este de asemenea identificat un alt fapt important. Relația dintre cap și trup este aceea că capul trebuie să aibă întâietate asupra trupului. În cazul omenirii, care a fost creată după chipul lui Dumnezeu, puterile superioare (capul) trebuie să aibă stăpânire asupra puterilor inferioare (trupul). Împreună ele alcătuiesc o singură ființă, sau, în terminologia templului pe care Ioan trebuia să-l măsoare, ele reprezintă Locul Sfânt (omenirea, trupul) și Locul Preasfânt (dumnezeirea, capul). Felul în care acestea două sunt unite într-un „singur lemn”, sau într-un singur trup, este lucrarea „împăcării”. Pavel continuă:

जसिका मैं सेवक बनाया गया हूँ, उस परमेश्वर की व्यवस्था के अनुसार जो तुम्हारे लिये मुझे दी गई, ताकि मैं परमेश्वर के वचन को पूर्ण रीति से प्रगट करूँ; अर्थात् उस भेद को, जो युगों और पीढ़ियों से छिपा रहा, परन्तु अब उसके पवतिर जनो पर प्रगट किये गया है। उन्हें परमेश्वर ने यह प्रगट करना चाहा कि अनन्यजातियों में इस भेद की महिमा का धन कतिना महान है; और वह यह है—मसीह तुम में, महिमा की आशा। उसी का हम प्रचार करते हैं, हर एक मनुष्य को चिताते हुए और हर एक मनुष्य को सब प्रकार की बुद्धि से उपदेश देते हुए, ताकि हम हर एक मनुष्य को मसीह यीशु में सिद्ध करके उपस्थिति करें। इसी के लिये मैं भी परश्रम करता हूँ, उसके उस प्रभाव के अनुसार जो मुझ में सामर्थ्य से कार्य करता है। कुलुस्सियों 1:25-29।

Perfectio cei o sută patruzeci și patru de mii, care Îl înfățișează pe „orice om desăvârșit în Hristos”, este „taina lui Dumnezeu”, care este unirea dumnezeirii cu omenirea, sau, așa cum o exprimă Pavel, este „Hristos în” omenire, „nădejdea slavei”. În zilele sunării Trâmbiței a Șaptea, taina aceea se împlinește. Când Ezechiel identifică acea unire, el folosește două toiege, unul pentru împărăția de nord și unul pentru împărăția de sud, pentru a identifica legătura simbolică, care reprezintă templul prin numărul „patruzeci și șase”. Toiagul legăturii simbolice de „patruzeci și șase” trebuie unit cu legătura simbolică de „două sute douăzeci”.

Două sute douăzeci este simbolul divinității unite cu umanitatea. De la publicarea Bibliei King James în 1611 până la prima prezentare a soliei lui Miller în 1831 și apoi la publicarea soliei în

1833 în Vermont Telegraph, sunt două sute douăzeci de ani. Solia lui Miller a fost formalizarea sporirii cunoștinței care a fost derivată din Biblie, atunci când cartea lui Daniel a fost desigilată în 1798. La data de început, 1611, a fost publicat un document divin, iar la data de încheiere, 1831, a existat o publicație omenească întemeiată pe adevărul divin care a fost desigilat în 1798.

Aceste trei date reprezintă nu doar două sute douăzeci de ani, ci și structura cuvântului ebraic „Adevăr”, care este alcătuit prin combinarea primei, a treisprezecea și a ultimei litere ale alfabetului ebraic pentru a forma cuvântul „Adevăr”. O publicație divină la început și o publicație omenească la sfârșit, iar 1798 reprezintă o sporire a cunoștinței care avea să manifeste o clasă de persoane nelegiuite ce au respins acea cunoștință și, astfel, au reprezentat a treisprezecea literă, care este un simbol al răzvrătirii. Acea legătură de două sute douăzeci de ani a fost stabilită în mișcarea primului înger, iar mișcarea celui de-al treilea înger oferă o a doua mărturie.

În 1776 a fost publicat documentul divin, Declarația de Independență, iar două sute douăzeci de ani mai târziu, în 1996, a fost publicat un document omenesc, revista The Time of the End.

Documentul omenesc a derivat din sporirea cunoștinței care a fost produsă la vremea sfârșitului, în 1989, care, asemenea anului 1798, a produs o răzvrătire împotriva mesajului divin reprezentat de Declarația de Independență. Sporirea cunoștinței din 1996 a identificat viitorul Americii, pe măsură ce își pierde libertatea și independența pe care le declarase în 1776, la legea duminicală care urmează să vină în curând. Aceasta oferă o a doua mărturie că numărul două sute douăzeci reprezintă îmbinarea divinității cu omenirea, iar acea a doua mărturie a fost prezentată cu semnătura „Adevărului” și a fost reprezentată printr-o primă mărturie în istoria primului înger (cel dintâi) și prin a doua mărturie în istoria celui de-al treilea înger (cel de pe urmă).

1776 a marcat, de asemenea, începutul unei perioade care a precedat începutul propriu-zis al fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice. În acea perioadă de pregătire, semnătura adevărului a fost din nou identificată prin 1776, care a marcat începutul Statelor Unite, iar 1798 a marcat începutul Statelor Unite ca a șasea împărăție a profeției biblice. În mijlocul acelei istorii de început și de sfârșit, 1789 a marcat litera centrală, când cele treisprezece colonii au ratificat Constituția. Fiecare dintre aceste trei date reprezintă „vorbia” Statelor Unite: Declarația de Independență în 1776, Constituția în 1789 și Alien and Sedition Acts în 1798. Acea istorie reprezintă douăzeci și doi de ani, care este o zeciuială sau o zecime din două sute douăzeci, astfel că ea reprezintă, de asemenea, un simbol al îmbinării Divinității cu umanitatea.

Reprezentarea sa este aceea a istoriei fiarei pământului, care este înfățișată ca începând ca un miel (divinitate) și sfârșind ca un dragon (omenire). Anul 1776 începe cu Declarația de Independență, marcând divinitatea, iar Alien and Sedition Acts reprezintă omenirea; și în acei douăzeci și doi de ani care au precedat începutul domniei fiarei pământului ca a șasea împărăție a profeției biblice, este prefigurată tranziția de la miel la dragon.

Începutul celor două mii cinci sute douăzeci de ani de judecată împotriva împărăției de sud a lui Iuda este legat de începutul celor două mii trei sute de ani din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece. Călcarea în picioare a sanctuarului și a oștirii în Iuda a început în 677 î.Hr., iar profeția celor două mii trei sute de ani a început două sute douăzeci de ani mai târziu, în 457 î.Hr.

Toiagul împărăției de sud a lui Iuda este legat prin simbolul lui patruzeci și șase de împărăția de nord și este, de asemenea, legat de cei două mii trei sute de ani prin legătura de două sute douăzeci.

Pavel a susținut că este slujitor al economiei lui Dumnezeu, iar apoi a definit economia al cărei slujitor era ca fiind taina lui Dumnezeu, care este Hristos în voi, nădejdea slavei. El abordează mai departe acest adevăr atunci când îi scrie lui Timotei.

Și, fără îndoială, mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în trup, a fost îndreptățit în Duhul, văzut de îngeri, propovăduit între neamuri, crezut în lume, înălțat în slavă. 1 Timotei 3:16.

Pavle ovde kaže da je tajna pobožnosti Bog koji se javio u telu. Bog je Glava, a telo je telo. Tajna pobožnosti jeste Hristos u verniku; to je sjedinjenje božanstva sa čovečanstvom. Pavle takođe koristi metaforu braka, kao i Osija.

Căci suntem mădulare ale trupului Său, din carnea Lui și din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de soția sa, iar cei doi vor fi un singur trup. Taina aceasta este mare; dar eu vorbesc despre Hristos și despre Biserică. Efeseni 5:30–32.

În capitolul treizeci și șapte, când Ezechiel identifică legământul zilelor de pe urmă, care este legământul înnoit cu cei identificați drept cei o sută patruzeci și patru de mii, el oferă o ilustrare a unirii a două toiege. Aceste două toiege, rând peste rând, includ metafora căsătoriei la Osea și Pavel. Când au fost unite împreună, ele nu mai trebuiau să fie două neamuri, ci un singur neam, pentru totdeauna.

Și îi voi face un singur neam în țară, pe munții lui Israel; și un singur împărat va fi împărat peste ei toți; și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății, deloc. Nici nu se vor mai spurca cu idolii lor, nici cu lucrurile lor urâcioase, nici cu vreuna dintre fărădelegile lor; ci îi voi izbăvi din toate locuințele lor în care au păcătuit și îi voi curăți; astfel ei vor fi poporul Meu, iar Eu voi fi Dumnezeul lor. Ezechiel 37:22, 23.

Unirea prezentată de Ezechiel arată momentul când ei nu mai sunt despărțiți, nici nu mai păcătuiesc, când sunt curățiți și când Dumnezeu este singurul lor Dumnezeu, iar ei au un singur împărat. La 22 octombrie, Solul legământului a venit deodată la templu ca să-și „curățească” poporul. El a venit să primească o împărăție, al cărei popor, potrivit lui Petru, urma atunci să fie o împărăție de preoți și împărați. La acea dată, mirele a venit de asemenea la nuntă, care este taina pe care Pavel și Osea o identifică, și care reprezintă unirea divinității cu omenirea. Ioan arată că taina, pe care Pavel o identifică drept „Hristos în voi, nădejdea slavei”, avea să fie sfârșită în zilele când va suna al șaptelea înger.

Dar în zilele glasului celui de-al șaptelea înger, când va începe să sune din trâmbiță, taina lui Dumnezeu se va sfârși, după cum a vestit robilor Săi, prorocii. Apocalipsa 10:7.

Îngerul al șaptelea este al treilea vai, care a venit la 11 septembrie 2001. Îngerul al șaptelea a început să sune când îngerul al treilea a venit în istoria anului 1844 și mai departe, însă răzvrătirea din 1863 a împiedicat ca lucrarea să fie încheiată. Îngerul al treilea a venit și trâmbița a șaptea a început să sune din nou la 11 septembrie 2001, iar de această dată „taina lui Dumnezeu” trebuie să

fie „isprăvită”. Acea „taină” este unirea divinității cu omenirea, care îi produce pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care apoi devin steagul și armata lui Dumnezeu. Din acest motiv, capitolul treizeci și șapte din Ezechiel începe cu Ezechiel fiind dus într-o vale de oase moarte și uscate. Acele oase reprezintă adventismul laodicean la 11 septembrie 2001 și, din acest motiv, Pavel își adresează evanghelia tainei lui Dumnezeu laodicienilor.

Căci voiesc să știți cât de mare este lupta pe care o duc pentru voi, pentru cei din Laodiceea și pentru toți cei care nu mi-au văzut fața în trup, pentru ca inimile lor să fie mângâiate, fiind strâns unite în dragoste, și să ajungă la toate bogățiile deplinei încredințări a înțelegerii, spre cunoașterea tainei lui Dumnezeu și a Tatălui și a lui Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale cunoașterii. Coloseni 2:1–3.

Aceasta este, de asemenea, descrierea pe care sora White o asociază cu oasele uscate și moarte din Ezechiel.

“Dar nu numai această asemănare a oaselor uscate se aplică lumii, ci și acelor care au fost binecuvântați cu o mare lumină; căci și ei sunt asemenea scheletelor din vale. Ei au înfățișarea oamenilor, alcătuirea trupului, dar nu au viață spirituală. Însă parabola nu lasă oasele uscate doar închegate împreună în chipuri de oameni; căci nu este de ajuns să existe simetrie a membrilor și a trăsăturilor. Suflarea vieții trebuie să însuflețească trupurile, pentru ca ele să stea drepte și să izbucnească în activitate. Aceste oase reprezintă casa lui Israel, biserica lui Dumnezeu, iar nădejdea bisericii este influența înviorătoare a Duhului Sfânt. Domnul trebuie să sufle peste oasele uscate, ca ele să trăiască.”

“Spiritul lui Dumnezeu, cu puterea Sa dătătoare de viață, trebuie să fie în fiecare instrument omenesc, pentru ca fiecare mușchi și fiecare tendon spiritual să fie în exercițiu. Fără Duhul Sfânt, fără suflarea lui Dumnezeu, există toropeală a conștiinței, pierdere a vieții spirituale. Mulți dintre cei lipsiți de viață spirituală își au numele în registrele bisericii, dar nu sunt scriși în cartea vieții Mielului. Ei pot fi alipiți de biserică, dar nu sunt uniți cu Domnul. Pot fi sânguincioși în împlinirea unui anumit șir de îndatoriri și pot fi socotiți oameni vii; dar mulți se află printre aceia care au ‘numele că trăiești, dar ești mort.’”

„Dacă nu există o convertire autentică a sufletului la Dumnezeu; dacă suflarea vie a lui Dumnezeu nu însuflețește sufletul spre viață spirituală; dacă cei care mărturisesc adevărul nu sunt călăuziți de un principiu născut din cer, ei nu sunt născuți din sămânța nesticăcioasă care trăiește și rămâne în veac. Dacă nu se încred în neprihănirea lui Hristos ca în singura lor siguranță; dacă nu copiază caracterul Său, dacă nu lucrează în spiritul Său, sunt goi, nu sunt îmbrăcați cu haina neprihănirii Sale. Cei morți sunt adesea făcuți să treacă drept vii; căci aceia care lucrează la ceea ce numesc ei mântuire după propriile lor idei nu-L au pe Dumnezeu lucrând în ei și voind și înfăptuind după buna Lui plăcere.”

„Această categorie este bine reprezentată de valea oaselor uscate pe care Ezechiel a văzut-o în viziune.” Review and Herald, 17 ianuarie 1893.

Message of Laodicea a fost prezentat pentru prima dată adventismului în 1856, chiar în anul în care Domnul a descoperit lumina progresivă a „celor șapte timpuri” din Levitic, capitolul douăzeci și

șase. Mesajul din 1856, alcătuit dintr-un mesaj intern care chema la pocăință și dintr-un mesaj extern de profeție, a fost respins în 1863. Mesajul laodicean al tainei „Hristos în voi, nădejdea slavei” a fost repetat în 1888 de către prezbiterii Jones și Waggoner, iar acel mesaj a fost, de asemenea, identificat de Sora White ca fiind mesajul către Laodicea.

Rând peste rând, capitolul treizeci și șapte din Ezechiel începe cu Ezechiel fiind purtat în duh la 11 septembrie 2001, unde i se oferă o privire asupra adventismului laodicean, care este mort în păcate și fărădelegi. I se spune să transmită două mesaje profetice distincte. Primul produce o unire laolaltă, dar trupurile sunt încă moarte. A doua profeție cere ca mesajul celor „patru vânturi” să sufle viață în oase. Mesajul celor patru vânturi este mesajul sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii, care identifică patru îngeri ținând cele patru vânturi. Sora White identifică acele patru vânturi ca fiind un „cal mânios”, care caută să se dezlănțuie, căci este ținut în frâu. Calul mânios al islamului caută să se dezlănțuie și să aducă moarte și distrugere în calea sa, așa cum a făcut la 11 septembrie 2001, și va fi dezlănțuit din nou la legea duminicală care va veni în curând.

Mesajul acela aduce trupurile moarte într-o oaste unită, stând pe picioarele ei. Acea oaste unită este ridicată pe picioarele ei ca răspuns la mesajul celui de-al șaptelea înger, căci în zilele sunării celui de-al șaptelea înger se va împlini taina căsătoriei celor o sută patruzeci și patru de mii cu Hristos.

Apoi lui Ezechiel i se arată unirea a două toiege care devin o singură națiune. Cele două toiege sunt împărăția de nord a lui Israel și împărăția de sud a lui Iuda, care sunt unite împreună ca o singură națiune la încheierea perioadelor lor reciproce de împrăștiere de două mii cinci sute douăzeci de ani. Încheierea lor comună dă naștere unui templu spiritual, reprezentat de cei patruzeci și șase de ani de la începutul și de la sfârșitul timpurilor reciproce de împrăștiere.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Și s-au sculat dis-de-dimineață și au pornit spre pustiul Tecoa; și, pe când porneau, Iosafat a stat în picioare și a zis: Ascultați-mă, Iuda și voi, locuitori ai Ierusalimului! Credeți în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți; credeți pe profeții Lui și veți propăși. 2 Cronici 20:20.”

„Credeți în Domnul Dumnezeu vostru și veți fi întăriți; credeți în prorocii Lui și veți propăși.”

„Isaia 8:20. «La lege și la mărturie! Dacă nu vor vorbi potrivit cu acest cuvânt, este pentru că nu este lumină în ei.»”

„Două texte sunt aici puse înaintea poporului lui Dumnezeu: două condiții pentru succes. Legea rostită de Însuși Iehova și duhul profeției sunt cele două izvoare ale înțelepciunii care să călăuzească poporul Său în orice experiență. Deuteronomul 4:6. «Aceasta este înțelepciunea voastră și priceperea voastră înaintea neamurilor, care vor zice: Cu adevărat, acest neam mare este un popor înțelept și priceput.»”

„Legea lui Dumnezeu și Spiritul Profeției merg mână în mână pentru a călăuzi și a sfătui biserica, iar ori de câte ori biserica a recunoscut aceasta prin ascultarea de Legea Sa, spiritul profeției a fost trimis să o călăuzească pe calea adevărului.”

„Apocalipsa 12:17. «Și balaurul s-a mâniat pe femeie și s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au mărturia lui Isus Hristos.» Această profetie arată limpede că biserica rămășiței Îl va recunoaște pe Dumnezeu în Legea Sa și va avea darul profetic. Ascultarea de Legea lui Dumnezeu și spiritul profetiei i-au deosebit întotdeauna pe adevărații oameni ai lui Dumnezeu, iar încercarea este dată de obicei în legătură cu manifestările prezente.

„În zilele lui Ieremia, poporul nu avea nicio îndoială cu privire la solia lui Moise, Ilie sau Elisei, însă au pus sub semnul întrebării și au dat la o parte solia trimisă de Dumnezeu prin Ieremia, până când forța și puterea ei au fost irosite și nu a mai rămas niciun alt remediu decât ca Dumnezeu să-i ducă în robie.”

„La fel, în zilele lui Hristos, poporul ajunsese să înțeleagă că solia lui Ieremia era adevărată și se convingea pe sine că, dacă ar fi trăit în zilele părinților lor, ar fi primit solia lui; dar, în același timp, respingeau solia lui Hristos, despre care scriseseră toți prorocii.”

„Pe măsură ce solia celui de-al treilea înger s-a ridicat în lume, menită să descopere bisericii Legea lui Dumnezeu în plinătatea și puterea ei, darul profetic a fost, de asemenea, restaurat de îndată. Acest dar a avut un rol foarte important în dezvoltarea și înaintarea acestei solii.

„Бъдећи да су се појавила разилажења у мишљењима у погледу тумачења Писма и метода рада, подобна да уздрмају веру оних који верују у поруку и да доведу до нејединства у делу, дух пророштва је увек бацао светлост на насталу ситуацију. Он је увек доносио јединство мисли и склад деловања телу верника. У свакој кризи која се јавила у развоју поруке и расту дела, они који су чврсто стајали уз закон Божји и светлост Духа пророштва однели су победу, и дело је напредовало у њиховим рукама.”
Loma Linda Messages, 34.